

NAŠ VESTNIK

Leto XXXVII - Št. 2

Trst, februar - svečan 2012

NE SAMO FEBRUARSKA TRADICIJA!

Vsakoletno praznovanje dneva slovenske kulture je značilno za mesec februar. Društva in organizacije bodo poskrbeli, da bodo Prešernove proslave številne in na višini. Vztrajamo in jih ohranjamo.

Čas je med nas prinesel novosti, ki nas postavljajo pred nove izzive. Hvalevredno je, da na vse načine rešujemo slovensko šolo, toda problemov, ki nastajajo v večjezičnem okolju ne moremo prezreti. V slovenskih šolskih ustanovah je čedalje več otrok iz narodnostno mešanih zakonov in tudi iz italijanskih družin. Ko ob zaključku šolskega leta prebiramo sezname učencev in dijakov, ki so obiskovali slovenske šolske zavode, naletimo na kar lepo število italijanskih priimkov. Znano je, da se otroci pogosto pogovarjajo med seboj kar v italijanščini. Nekaj podobnega se dogaja tudi med srečanji s starši prvoobhajancev.

V naših vaseh raste število prišlecev, ki ne poznajo našega jezika. Naše družine so maloštevilne in v njih se rodi malo otrok, zato lahko sklepamo, da bo naš jezik izginjal ... Istočasno se spominjam prizorov iz dokumentarca Loredane Gec „Pisane družine“, ko senegalski očka poje svojemu sinčku pesmico Barčica po morju plava in kako se dekle po rodu iz Indije s ponosom proglašča za Slovenko. Dva prizora – znamenja novosti!

Uveljavlja se dvojezičnost na naših prireditvah, kar marsikje na eni in na drugi strani prinaša negotovanje, bolj ali manj tiho nasprotovanje.

To so dejstva. Stvar je danes taka, da se nekateri sprašujejo, ali bodo tudi Prešernove proslave odsej dvojezične.

Mnenja so deljena. Vsakdo rešuje zadevo, kakor more in zna.

Vsekakor si lahko odkrito povemo, da se krni raba našega jezika. Ali bo v novi generaciji zrasel kak pesnik in kak pisatelj?

Naj nas prevzame pesimizem?

Gotovo ne, ker moremo ugotoviti, da so v naši skupnosti ljudje, ki ostajajo zvesti svoji kulturi, identiteti, navadam, običajem, preteklosti in ne vem še kaj in si želijo, da bi se to nadaljevalo in razvijalo. Upirajo se malodušju in so aktivni. To je tisti zdravi del naše skupnosti. Ni jih malo. Naj bodo odločni in vztrajni v premagovanju težav in pri reševanju nastalih problemov. Nobenega pesimizma, začeni pri družini. Ne gre za optimizem za vsako ceno.

Prešernove proslave naj ne nudijo samo besed, pesmi, obveznih nastopov, temveč tudi novega duha, nove volje za vztrajanje v delu za skupnost tako kot v preteklosti tudi v sedanjosti in bodočnosti. Tega smo potrebni, da ne bosta prevladala brezbrižnost in malodušje!

dj

